

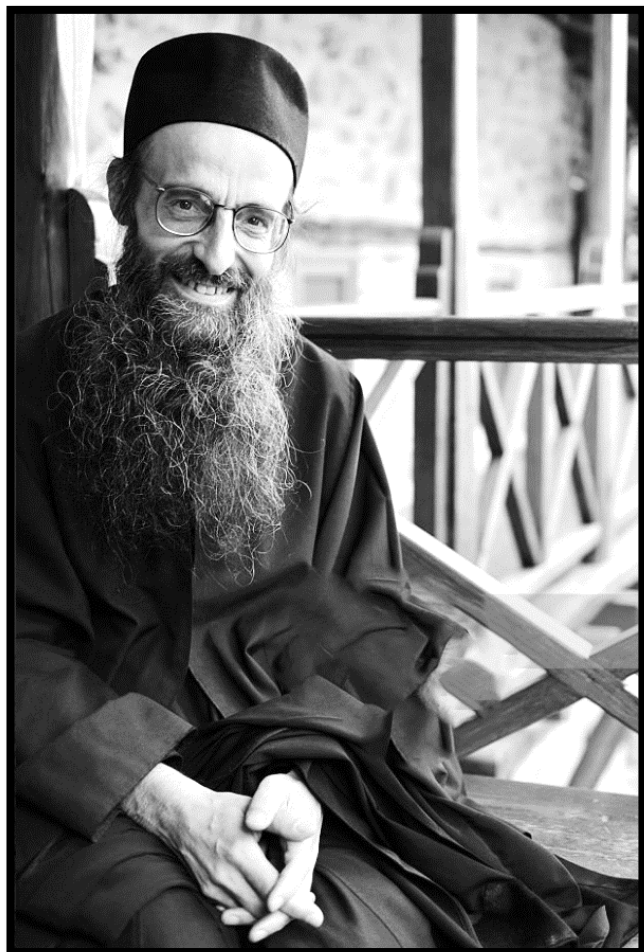
BULETINUL PAROHIEI

SFÂNTUL ILIE - HANUL COLȚEI

*De va lăsa omul voia și cugetele sale și va face voia și cugetul lui Dumnezeu,
pentru acela în lumea toată nu se va găsi nici loc, nici lucru
care să-i împiedice mântuirea.*

(Sfântul Petru Damaschin)

Nr. 200 / 19 februarie 2017

**IEROMONAHUL
MAKARIOS
SIMONOPETRITUL**

SFATURI PENTRU TINERI

Vă rugăm, să oferiți câteva sfaturi tinerilor din întreaga lume care, mai mult sau mai puțin, sunt victime ale televiziunii și ale celorlalte mijloace media.

Aceasta este marea primejdie a lumii noastre, mai ales în țările ca România sau Rusia, ieșite de sub comunism, care a ținut ortodoxia la adăpost. Paradoxal, comunismul a persecutat credința, dar, de fapt „a păzit-o”, a conservat-o. Pentru că, atacând-o fundamental și frontal cu violență, nu a distorsionat credința ortodoxă. A încercat să facă să dispară credința, dar a eșuat, fără a distorsiona înțelegerea Ortodoxiei.

Singurul lucru pe care comuniștii nu l-au atacat, lucru foarte prețios mai ales în România, dar și în Rusia, au fost riturile. Au încercat ei cu biserica vie, dar

tocmai aceasta a salvat Ortodoxia: viața cultică. Istoricii și-au dat seama, că, deși provoacă dificultăți acest ritualism în Ortodoxie, e important în Ortodoxie pentru lumea modernă, este ceva ce Occidentul a pierdut.

Într-un anumit fel, comunismul a „ocrotit” Ortodoxia, atunci când facem comparația cu ce se petrece în Occident, unde creștinismul a fost complet uzat, erodat, din interior. Creștinii înșiși au fost cei care au distrus creștinismul. Creștinii sunt liberi în Occident să meargă la biserică, să creadă, să-și crească în credință copiii, dar este un aspect foarte pervers, care distruge spiritul creștin din interior. Creștinii înșiși îl distrug și nu este nevoie de persecuție. Acest creștinism deviat, căldicel și pervers, pătrunde acum în țările ortodoxe prin modernism și indiferentism, încât, în valul de acțiune occidentală modernă, e un semn al antihristului mult mai rău, mai pervers decât comunismul. Iată de ce, fără să fugim în munți, pentru că nu putem scăpa de această evoluție, trebuie să ne înarmăm spiritual și lăuntric.

Unul dintre primele lucruri ale unui creștin care vrea să ducă o viață creștinească serioasă și se îngrijește să aibă o viață în duh, o viață spirituală adevărată, e să

închidă televizorul. Deoarece, suntem în fața unui fapt pervers căci televiziunea poate avea excelente emisiuni religioase sau de alte genuri. Dacă te lași antrenat de o emisiune religioasă te uiți și la altele, și nu atât conținutul emisiunilor și a celor transmise prin mass-media, ci metoda de spălare a creierelor, aplicată de mediile de informare, îți face rău. Mediile de informare îl fac pe om pasiv, spectator al unei cantități masive de informație. În fiecare zi, oamenii se așază în fața aparatului și se informează de tot ce se petrece în lume și apoi nu au timp să se roage.

Desigur avem imagini, impresii și o sumedenie de griji: „ce se petrece în Afganistan?” ori „ce se petrece în Irak?” etc. și nu ne mai putem ruga.

Uneori putem mijloci pentru nenorocirile din lume, dar una e o mijlocire și altceva este rugăciunea. Putem mijloci și să ne rugăm pentru toate necazurile acestei lumi, obsedată de informații, dar nu putem ajunge la rugăciunea contemplativă, isihastă. Dacă cineva dorește o viață duhovnicească, de trăire a tainei lui Hristos în sufletul său, primul lucru pe care trebuie să-l facă e să taie sursa gândurilor. Așa cum face monahul prin retragerea din lume, așa poate să facă și laicul fără să se retragă din lume;

Înseamnă a tăia ocaziile de a absorbi milioanele de informații care intră și rămân în minte. Tot ceea ce percepe omul rămâne în creier. După cum știm, memoria este un mecanism de rechemare, impresiile sensibilității și cele mentale se păstrează în memorie. Memoria cuiva e slabă, când mecanismul de rechemare a impresiilor este deficient. Dar memoria conține infinit de multe informații. Avem deci un întreg depozit interior, care trebuie simplificat pentru a ajunge la această simțire a prezenței lui Hristos, αἰσθησις („esthisi”), cum spun Sfinții Părinți.

Dincolo de ateism, materialism, individualism de toate lucrurile abominabile ce se văd, imoralitatea și celelalte năvălesc în galop și în țările ortodocșilor, care nu au apărare, n-au anticorpi. Nu au reacții de apărare contra lor și se impresionează, încât toate aduc duhul griii de multe, specific Occidentului, risipirea minții ce pătrunde și în țările ortodoxe. Scopul mediilor de informare e spălarea creierelor: primim foarte multe informații, iar oamenii care se pricep să manipuleze mediile de informare știu foarte bine ceea ce fac. Foarte bine știu cum să impună idei, iar ideile care „au trecere” și li se dă curs sunt ideile anticeștine. Reacția ortodocșilor este, în primul

rând, prin rugăciune și viață spirituală. Iar oamenii care au acces la mediile de informare trebuie să producă anti-medii (medii de informare alternative), care să poarte mesajul ortodox: ziare, situri, posturi de radio ortodoxe, fiecare acolo unde e el difuzând mesaje spirituale pozitive.

Sursa: sfantulmunteathos.wordpress.com

MITROPOLIT ILARIAN ALFEYEV

ÎN VIAȚA NOASTRĂ SUNTEM
ISPITIȚI SĂ CREDEM CĂ TREBUIE
SĂ FIM TOT TIMPUL OCUPAȚI

Toți cei care doresc să se inițieze în rugăciune trebuie să treacă prin proba liniștii. Pentru a o găsi, nu e nevoie să mergem în pustie, ci este necesar să ne consacram câteva minute în fiecare zi, întrerupându-ne toate activitățile, pentru a intra în camera noastră și „închizând ușa, să ne rugăm Tatălui nostru Care este în ascuns”. În viața noastră de toate zilele, suntem ispitiți să credem că trebuie să fim tot timpul ocupați, mereu avem ceva important de terminat și ni se pare că timpul petrecut la rugăciune ne împiedică să terminăm lucrul respectiv.

Însă experiența dovedește că o jumătate de oră sau o oră „iroșită” în rugăciune nu împiedică deloc, în mod catastrofal, bunul mers al

activităților noastre zilnice, așa cum ne închipuim atunci când am vrea să ne rugăm. Dimpotrivă, obiceiul de a ne ruga ne învață să ne concentrăm rapid, înlătură orice neatenție, disciplinează mintea și, în cele din urmă, ne face să câștigăm timp.

„Nefericirea oamenilor provine dintr-un singur lucru: că nu știu să rămână liniștiți, într-o cameră.” (Blaise Pascal)

Lipsa gustului pentru singurătate și liniște – aceasta este boala omului contemporan. Foarte multă lume evită liniștea, singurătatea, timpul liber, fiindcă nu are nimic altceva cu care să-și umple acest gol: oamenii aceștia au nevoie să se audă vorbindu-se, să aibă păreri, să fie mereu pe baricade pentru a-și crea iluzia unei vieți efervescente și foarte pline. Însă viața cu Dumnezeu începe atunci când cuvintele și gândurile se liniștesc, când problemele vieții pământești trec pe planul doi, iar în sufletul omului se deschide larg un loc pe care Dumnezeu vine să Îl umple cu prezența Sa.

Sfinții Părinți spun adesea că rugăciunea născută din liniște trebuie să fie simplă și sobră, fără multe cuvinte. Starea celui care se roagă este semănătoare aceleia a unei legături dintre tată și fiu:

„Nu face pe deșteptul în cuvintele rugăciunii tale! Căci

gânguritul simplu și nemeșteșugit al copiilor a înduișat pe Tatăl lor cel din Ceruri. Nu te porni la vorbărie, ca nu cumva prin căutarea cuvintelor să ți se împrăști mintea. Un cuvânt al vameșului L-a făcut pe Dumnezeu îndurător și un cuvânt spus cu credință l-a mântuit pe tâlhar. Multa vorbire în rugăciune pricinuiește minții năluciri și împrăștiere. Iar un singur cuvânt o adună.”

(Sfântul Ioan Scărarul, *Scara dumnezeiescului urcuș*)

Credința ca de copil trebuie însoțită de un sentiment de adâncă smerenie:

„Umblă cu simplitate și nu întru cunoștință înaintea lui Dumnezeu. Căci simplității îi urmează credința, iar subțiririi și disputei gândurilor, părerea de sine. Și acesteia îi urmează depărtarea de Dumnezeu. Când vei veni înaintea lui Dumnezeu prin rugăciune, fă-te în gândirea ta ca o furnică și ca cele ce se târăsc pe pământ și ca un vierme, și ca un prunc care se bâlbâie. Și nu spune înaintea Lui ceva bizuit pe cunoștință, ci apropie-te de Dumnezeu și umblă înaintea Lui cu cuget de prunc, ca să te învrednicești de părinteasca purtare de grijă, ce se îndreaptă de la părinți spre fiii lor încă prunci.” (Sfântul Isaac Sirul, *Cuvinte despre sfintele nevoințe*).

Sursa: doxologia.ro